

Tässä ja nyt

Joulunaika lähenee, ensimmäistä adventtia vietetään ensi viikolla. Ennen sitä meidän tulee kuitenkin saada päätökseen kuluva kirkkovuosi. Kirkkovuoden viimeinen pyhä on tuomiosunnuntai. Äkkiseltään tuomiosunnuntai voi kuulostaa pelottavalta. Tuomio ja armo ei oikein tunnu mahtuvan samaan lauseeseen, mutta armoa ei ole kuitenkaan poispyyhitty ja tuomiosunnuntain sanoma vapauttaakin meidät elämään.

”Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?” Matt. 25:44.

Tuomiosunnuntaina toistuu vuodesta toiseen Matteuksen evankeliumin teksti luvusta 25. Evankeliumissa kerrotaan, kuinka ihmiset erotellaan toisistaan tekojensa ja tekemättä jättämisensä perusteella. Tuomiosunnuntaina ei ole kyse pelkästään tulevaisuudesta ja kuoleman jälkeisestä elämästä, vaan erityisesti nykyhetkestä. Niistä teoista ja valinnoista, joita me teemme tässä ja nyt. Ihmisen Poika ei kehota meitä pelkäämään viimeistä tuomiota, vaan vapauttaa meidät elämään. Hän muistuttaa meitä lähimmäisenrakkaudesta ja tekojen merkityksestä joita teemme ja jätämme tekemättä. Jumalan tahto ja rakkaus toteutuvat tässä maailmassa meidän tekojemme kautta. Ihmisen Poika ei kehota meitä olemaan sivustaseuraajia eikä vapaamatkustajia, vaan hän rohkaisee meitä elämään ja tarttumaan toimeen, tekemään hyvää toisillemme.

”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” Matt. 25:40.

Milla-Maria Liikala

Orimattilan seurakunta